

MEDITATIE

de Diana-Florina Cosmin

Single user, multitasking

Există un banc foarte vechi, dar mereu actual, cu musafirul care îi cere gazdei indicații despre traseul pe care să-l parcurgă de la intrarea în bloc, când vine în vizită. „*Păi intri pe coridor, bați cu cotul 100 la interfon, deschizi ușa cu piciorul, apeși cu cotul stâng butonul de etajul 7, iar când ieși din lift, cu celălalt picior împingi ușa*”. „*Dar de ce cu cotul, cu piciorul?*”. întrebă, mirat, oaspetele. „*Ei, păi nu-mi imaginez c-o să vii cu mâna goală*”.

Știu bancul de ani de zile, dar niciodată nu mi s-a părut mai actual decât într-o dimineață caniculară de final de iunie, când am intrat în noul sediul al redacției noastre, o casă cochetă din Cotroceni, exact ca personajul din banc. Pe tocuri și în rochie, cu poșeta imensă pe brațul drept, plus o sacoșă de hârtii și mape pe umăr, cu încă o sacoșă cu sucurile mele de detox pe celălalt braț, cu o agendă mare sub brațul stâng, o cafea de la Starbucks în mâna aferentă și, învârtit într-un echilibru precar în jurul încheieturii, telefonul meu cu tot cu încărcător, pe care tocmai îl smulsesem din dispozitivul din mașină, plus cheia de la mașină în pumnul încheștat.

Am deschis poarta cu piciorul, am împins ușa de la intrare cu spatele, m-am sprijinit de perete cu cotul ca să-mi așez mai bine sacoșa cu hârtii de pe umăr și undeva între etajul 1 și 2 m-am și oprit să tastez cu o mână un răspuns la un sms urgent pe care tocmai îl promisem.

Apoi am intrat în birou și m-am prăbușit pe scaun, cu aceeași voluptate cu care te prăbușești seara pe canapeaua din sufragerie, după o zi lungă de muncă. Doar că era abia 9:30 dimineața, în noua ordine mondială a multitasker-ilor. Nu, noi nu venim niciodată cu mâna goală. Mereu avem în ea câte un smartphone, o tabletă, un laptop, o sacoșă, mai multe chiar, tot timpul facem lucruri, multe lucruri, toate în același timp.

Fiecare dintre noi este un single-user cu o înfinitate de task-uri de realizat. Toate urgente, toate simultan, toate acum. Sau, dacă se poate, ieri.

În plus, trăind într-un oraș mare și ultra-aglomerat, automat trebuie să porți

cu tine lucruri, mărunțișuri și „*just-in-case*”-uri pentru fiecare situație posibilă, fiindcă nu poți da o fugă acasă oricând constăți că ai nevoie de cutare sau cutare lucru. Și, evident, când ai o zi în care te așteaptă un munte de treburi de făcut, iar în același timp trebuie să mănânci, să organizezi lucruri, să planifici și, în esență, să ții în aer o mulțime de „*farfurii*”, nu există altă cale decât să-ți eficientizezi multitasking-ul.

Realitatea este că nu putem să evadăm din lumea conectivității nelimitate și a listei de „*to do*” fără sfârșit decât dacă ne aruncăm telefonul în mare, ne ștergem profilurile pe toate rețelele sociale și ne refugiem undeva pe o insulă pustie sau în vârf de munte. Deși, foarte probabil, cineva ne va găsi și acolo, folosind vreo aplicație inovatoare de GPS. Deci nu, chiar nu putem evada din viețile noastre și, la drept vorbind, eu una nici nu mi-aș dori. Îmi iubesc viața, dar îmi doresc din când în când mai mult răgaz să mă bucur de ea, nu doar s-o bifez.

Am trecut de faza de entuziasm la care trimiterea a 80 de invitații de pe telefon în 15 minute, tastând cu o singură mână, este o dovadă de „*Yes I Can*”. Aspirația mea este, tot mai mult, cea de a-mi dovedi mie însămi abilitatea de a sta. Liniștită, încremenită chiar, fără să fac nimic în afară de a privi un mănunchi de iarbă sau trecerea mașinilor pe stradă. De a nu mă gândi la nimic, de a face câte un singur lucru, pe rând. Sau, și mai bine, a nu face nimic măcar câteva minute.

Noul meu birou are un balcon cu vedere la o stradă liniștită din Cotroceni, cu multă verdeată, și instinctiv simt nevoia să mă ridic, la fiecare jumătate de oră, și să ies să privesc. Să stau măcar un minut în tăcere, uitându-mă fără țel. Deschid ușa, fără telefon sau vreo agendă în mână, ies pe balcon și o închid după mine, cu ambele mâini. Și pur și simplu stau, golindu-mi mintea de tot. *Single user, no task*. Din când în când, e cazul să ne deconectăm de la Wi-Fi și să ne conectăm la ritmul tăcut al universului. Să ne facem liniște în gânduri și să ne dăm „*log off*”. Nu există niciun *app* care să poată face asta în locul nostru. □